

Plán B

Revoluce systému pro skutečnou reorganizaci

Andreas Popp a Rico Albrecht

Úvod

Jen si představte, že by existovala daň z majetku! Tato daň z majetku by byla odstupňována podle výše majetku tak, aby ten, kdo má dva miliony eur, měl z této daně vyšší příjem než ten, kdo má pouze jeden milion eur. Na druhou stranu všichni, kdo nemají žádný majetek, musí každý rok zaplatit daň z majetku ve výši 10 000 eur.

Domníváme se, že ten, kdo by se veřejně zavázal k takové dani z majetku, by neměl příliš velkou podporu obyvatelstva, ledaže by tuto daň z majetku učinil velmi nenápadnou a ukryl ji do mechanismu, který by málokdo prokoukl.

Přesně takovému mechanismu podléháme už dlouho, jen mu neříkáme daň z majetku, ale měnový systém. Kromě všech úvah o daňové politice je právě tento efekt pevně zabudován do našeho měnového systému. Už jen díky své struktuře, která byla kdysi svévolně určena, vytváří obrovský, neustále rostoucí tok peněz od pilných po bohaté. Tento převod je důsledkem zúročeného peněžního systému a způsobu tvorby a oběhu peněz.

Úroková složka skrytá v našich životních nákladech se dnes pohybuje kolem 40 procent. Na první pohled to může znít přehnaně, ale bez ohledu na různé vědecké studie, které tuto řádovou hodnotu zjistily, to můžete snadno pochopit i vy sami na základě vlastních úvah. Samotné měsíční nájemné se skládá téměř výhradně z úroků, ale úroky jsou zahrnuty i v daních a poplatcích. Zvyšují také všechny ceny, protože všichni účastníci hodnotového řetězce musí do konečných cen zahrnout své úrokové náklady, což zdražuje všechny produkty.

Průměrná domácnost utratí ročně za své životní náklady asi 25 000 eur, a tak platí rok co rok asi 10 000 eur na úrocích, pokud nemá na druhé straně žádné úrokové příjmy. Pokud má domácnost výhodně investovaný majetek ve výši zhruba půl milionu až milion eur, pak získává příjem z investic, z něhož může bez práce platit svou úrokovou službu. Pokud však domácnost nemá žádný majetek, musí platit úroky z dolní hranice - i když ve skutečnosti není zadlužená.

Čím více se člověk nachází pod kritickou hranicí kapitálu, tím více platí do úrokového systému jako čistý plátec, přičemž otázka, zda má či nemá dluhy, ovlivňuje pouze výši těchto plateb. Čím dále však člověk žije nad kritickou hranicí bohatství, tím více nezaměstnaných úrokových příjmů dostává jako čistý příjemce úroků. Příliv finančních prostředků z tohoto transferu roste v závislosti na vlastním bohatství, takže pokud je to například jedna miliarda eur, člověk ročně obdrží transfer odpovídající 50 domům, které musí postavit jiní, aniž by je mohl sám využívat.

Nárok na tento bezpracný příjem je garantován odpovědným státním aparátem v dané zemi, který vymáhá pohledávky a závazky finančního systému (v případě potřeby i silou) vůči obyvatelům země. Stát není tvůrcem, ale služebníkem systému. Každý státní úředník by si měl být vědom tohoto úkolu, který plní, a položit si otázku, od koho vlastně státní moc pochází. Pochází od lidu podle čl. 20 odst. 2 základního zákona, nebo v rozporu s tím od vynálezců tohoto finančního systému?

Vypočítáme-li celkový roční tok kapitálu, který se tímto způsobem přesouvá od pracovitých k bohatým jen v oblasti působnosti federální vlády, dojdeme k řádově vyšší částce, než je federální rozpočet. Jestliže 40 milionů domácností s průměrnými životními náklady 25 000 eur ročně odvádí do peněžního systému každá zhruba 10 000 eur (40procentní podíl na úrocích), pak zde máme řádově 400 miliard eur ročně, o kterých bychom měli jednou mluvit, místo abychom je považovali za samozřejmost.

Nyní je najednou jasné, jak snadno by bylo možné financovat řadu věcí po vypnutí tohoto systému přerozdělování, například zrušení všech daní se současným zavedením nepodmíněného základního příjmu. Díky daňové byrokracii, která by pak byla odstraněna, by bylo dokonce méně práce pro všechny a zároveň by se zvýšil blahobyť.

Ale ne, toto téma je tabu - alespoň mezi systémovými politiky, kteří jsou podporováni finančními vládci a majiteli masmédií, a kteří proto získali lukrativní post, který dnes zastávají, a o který by opět přišli rychleji, než by dokázali vyslovit slovo "systémově relevantní", kdyby se o systému úrokových sazeb začalo mluvit. Úroková sazba je nedotknutelná "posvátná kráva", které se v médiích a politice vždy věnuje velká pozornost, ačkoli právě ona je jedinou příčinou všech příznaků krize finančního systému, které se na nás valí.

Zúročený peněžní systém je motorem přerozdělování od pilných po bohaté. Tento motor však nyní selhává v době, která se běžně označuje jako "finanční a hospodářská krize". Ale máme skutečně finanční krizi? Peněžní zásoba je větší než kdykoli předtím! O nedostatku peněz opravdu nemůže být řeč! A ani zde nejsou žádné známky hospodářské krize, protože se vyrábí více než kdykoli předtím. Ekonomika produkuje zboží a služby v hojném množství. Pro všechny produkty, které ekonomika neustále vyrábí, zatím téměř neexistují kupci. A tohle má být hospodářská krize? Továrny se nikde nezhroutily a všechny obchody jsou přeplněné

k prasknutí! Skutečné hospodářské krize vypadají jinak. Někteří z našich starších čtenářů to možná zažili.

Krize je pouze v systému, který pohání trvalý finanční transfer směrem nahoru. Náš měnový systém již tuto funkci sotva může plnit, protože přerozdělování mezitím dosáhlo rozměrů, které již nelze udržet ústavními prostředky. Nyní se utahuje provaz kolem krku daňových poplatníků a likviduje se právní stát, aby se co nejdéle prodloužila životnost tohoto systému, který je z matematického hlediska dlouhodobě odsouzen k neúspěchu.

To vše je však "bez alternativy" pouze v očích těch, kteří za svá privilegia vděčí tomu, že nikdy veřejně nepoloží systémovou otázku. Političtí aktéři všech systémových stran vidí jediné východisko ve stále větším hospodářském růstu, kterým se má bezmezně rostoucí zadlužení podepřít stále většími reálnými hodnotami. Dělají to bez ohledu na důsledky pro nás a naše životní prostředí všechny blokové strany takzvaného Spolkového sněmu (Bundestag).

Nyní si však představme, že se tento systém v blízké budoucnosti skutečně zcela zhroutí. Co se stane potom? Je pravděpodobné, že po restartu zavedené elity jednoduše začnou znovu se stejným systémem, který se po dvou až třech generacích opět zhroutí. Dnes tedy stojíme na historické křižovatce. Je v našich rukou, abychom určili směr skutečné reorganizace v nadcházejícím krachu.

Jak může tato reorganizace vypadat a jaké způsoby a prostředky k ní můžeme použít, je tématem plánu B Továrny na znalosti.

1. Aktuální situace

Než přejdeme k vlastnímu plánu B, který se skládá z požadovaného cílového stavu a cesty k cíli, rádi bychom velmi stručně zhodnotili skutečný stav a příčinu dnes pozorovaných příznaků. To je nezbytné, protože nový stát přece nemůžeme vybudovat na rýsovacím prkně, ale musíme pečlivě zvážit stávající podmínky v procesu plánování.

V takzvané "veřejnosti", tedy ve virtuální realitě, kterou vytvářejí média a političtí aktéři v podobě publikovaných názorů, se člověk občas podivuje nad některými jevy, pro které zřejmě nemá vysvětlení, i když jednotlivé symptomy rozpoznává.

K tomu patří i "propast mezi bohatými a chudými", která se stále zvětšuje. Přesněji by se však tento vývoj měl nazývat rostoucím "přerozdělováním od pracovitých po

bohaté", protože chudí lidé, kteří nepracují, přece nemohou nic získat. Pouze pracovití mají něco cenného, co mohou přerozdělovat, totiž plody své práce.

Stále rychleji rostoucí zadlužení je rovněž považováno za problém. Ale místo toho, aby se mluvilo o příčinách, mají všechny země světa zrychlit svůj hospodářský růst a vybírat stále více daní, aby údajně něco udělaly se svým dluhem. Jediným východiskem je neustálý ekonomický růst, který nám zprostředkovávají všechna média a političtí aktéři, kteří vždy zastírají základní systémovou otázku. Všichni tak zažíváme šílenou mánií růstu, ačkoli nic v přírodě nemůže růst donekonečna a naše planeta je již na mnoha místech jasně poznamenána tím, čeho bylo dosud dosaženo. Problematizace státního dluhu je však obrovskou dluhovou lží. Německo údajně dluží 2 biliony eur. Komu vlastně? Do USA? Jejich vlastní dluh se rovná 11 bilionům eur. Japonsko údajně dluží ekvivalent dalších 8 bilionů eur. Pokud sečteme státní dluhy všech zemí světa, dostaneme "zemský dluh" ve výši 32 bilionů eur! Ale komu má být celá Země zavázána? Nejpozději při sečtení všech státních dluhů je jasné, že na publikovaném názoru na toto téma nemůže být něco v pořádku. Trik spočívá v důsledném ignorování neustále rostoucího majetku, který je na této zemi také skutečně přítomen. Budoucím generacím tedy nezanecháváme jen dluhy, jak opakovaně tvrdí napomínající političtí činitelé, ale také majetek.

Veřejné mínění se však nikdy nezabývá příčinou přerozdělování od pracovitých k bohatým, stále rychleji rostoucího zadlužení a majetku, jakož i růstové mánie: úročeným peněžním systémem. Proč tomu tak je, vyplývá především ze stávající mocenské struktury, na jejímž vrcholu stojí určitý systém. My v Továrně na vědomosti jsme tomuto systému dali název Danistakracie, což lze zhruba přeložit jako "vláda lichvy".

Danista (latinsky) znamená lichva, množení, rozmnožování. Tento termín se vztahuje na stávající socioekonomický systém v několika ohledech. Exponenciální růstová funkce vyplývá z efektu složeného zúročení, který je součástí našeho peněžního systému. Dluhy a úvěry rostou - to znamená, že se množí - stále více a stále rychleji. Samotný systém se chová jako proliferace a houfně se množí. V systému však existuje i lichva v podobě úrokové lichvy. Lichvářským úrokem se rozumí nejen lichvářský úrok, ale jakákoli úroková míra vyšší než nula, bez ohledu na její výši, protože z matematického hlediska výše úrokové míry pouze určuje časové měřítko, na kterém dochází k ekonomicky a eticky zavrženíhodným jevům. Navíc se množí i v lidech, protože všichni trpíme důsledky tohoto systému, což může vést i k vnitřnímu šíření.

Danistakracie se na jedné straně projevuje nenasatnou snahou po stále větším materiálním bohatství. Tato snaha jde ruku v ruce s úpadkem kultury, mravů a morálky, čímž se tento vývoj dokonce posiluje. Danistakracie je naproti tomu ztělesněna mezinárodní peněžní mocí, která je nadřazena všem státům a stále více podporuje globální nadvládu lichvy.

Na vrcholu hierarchie je tedy systém, který vládne lidem. V tomto systému skutečně

existují nejrůznější účastníci, kteří - většinou nedobrovolně - hrají určitou roli. Neexistují však personifikovaní panovníci, jako tomu bylo kdysi například v monarchii. Pokud chceme mluvit o danistakratech, pak jsme všichni danistakraty jako malá kolečka tohoto systému.

Přímo pod vrcholem hierarchie jsou masmédia. Nemusíte být ekonomem ani odborníkem na komunikaci, abyste si uvědomili, že svrchovanost interpretace nad historií a současností je především otázkou peněz. Čím větší je dosah média, tím více stojí. Z tohoto důvodu je samozřejmé, že publikované názory jsou v rukou těch, kteří disponují potřebnými miliardami.

Citát: "Dodnes v dějinách světa neexistuje nic takového jako nezávislý tisk. Každý týden jsem placený za to, že se můj upřímný názor neobjevuje v novinách, kde jsem zaměstnán. Kdybych svůj upřímný názor zveřejnil v novinách, do 24 hodin bych byl bez práce. Úkolem novinářů je ničit pravdu, otevřeně lhát, překrucovat, pomlouvat, lízat nohy mamonu a prodávat zemi za svůj denní chléb. Jsme nástroji a vazaly bohatých mužů v pozadí. My jsme loutky, oni tahají za provázky a my tancujeme. Naše talenty, naše příležitosti a naše životy jsou majetkem jiných lidí. Jsme intelektuální prostitutky." (John Swinton, 1829-1901, šéfredaktor New York Times, v roce 1880 při odchodu do důchodu)

K tématu svobody tisku v hromadných sdělovacích prostředcích není třeba nic dodávat. Od doby, kdy byl tento výrok před více než 130 lety pronesen, se prakticky nic nezlepšilo. Aktéři v médiích obvykle nemají rádi, když musí skrývat své skutečné názory a jsou zneužíváni k očividné propagandě. Ti, kteří jsou nuceni stát se nástrojem systému kvůli penězům, však často nemají jinou možnost. Lidové rčení to vystihuje slovy: "Koho chleba jím, toho píseň zpívám." Hlavním úkolem masmédií jako nástroje systému je tedy jeho zachování a řízení na další, nižší úroveň.

Na dalším stupni hierarchie jsou političtí aktéři, druh, který by se neměl dělit na různé strany, ale lépe na dvě třídy. Někteří jsou tak neškodní, že nikdy neprohlédnou systém, kterému slouží, a tím ho neohrožují. Do této skupiny lze podle zkušeností zařadit širokou parlamentní výplňovou masu. Jde jim především o to, aby skryli, jak málo ve skutečnosti rozumí tomu, co celý den dělají. V těchto kruzích člověk rád naslouchá vůdčím hlasům, které mu v zákulisí poskytují "dobré" rady. Druhou skupinou jsou vrcholní politici, které lze na základě výběru obvinít z dostatečné chamtivosti a vychytralosti. Měli by vědět, že svých výhod a privilegií se jim dostane jen tehdy, když budou věrně sloužit systému a dál poslušně žebrať o peníze nezbytné pro jejich kariéru i příznivé vytváření veřejného mínění.

Ve Wissensmanufaktur se nás stále znovu ptají, proč nezakládáme stranu. Odpověď je jednoduchá. Nechceme sloužit systému jako strana, ale chceme změnit systém jako takový. Mnohé nové strany sní o tom, čeho by mohly dosáhnout, a čekají, až jejich dobré nápady konečně přitáhnou "zájem veřejnosti". Formování publikovaného názoru je však nástrojem moci, který je výhradně určen k zachování systému. Mnoho dobrých lidí, kteří se snažili být vnímáni jako politická strana, bohužel neuspělo nebo v určitém okamžiku prohlédlo mechanismus, který činí jejich snahu marnou, a vzdalo to. Jiní se s tímto bolestným poznáním stále potýkají.

Pod těmito úrovněmi jsou konečně subjekty systému, a to jsme my všichni, ať už pracovití nebo bohatí. Z čistě materiálního hlediska lze skutečně rozlišovat mezi vítězi a poraženými danistakracie. Ale ti, kteří jsou na základě povrchního, materialistického pohledu obecně považováni za vítěze systému, obvykle také nejsou šťastní, i když to navenek zdánlivě zakrývá jistá dekadence.

2. Cílový stav

Pokud chce dnes někdo představit novou ucelenou koncepci, často sklídí v první chvíli nepochopení od mnoha lidí ze všech vzdělanostních vrstev, i když by z ní měli velký užitek. Je to částečně pochopitelné, protože v dnešní "rychlé době" si málokdo najde čas na to, aby plně porozuměl komplexním řešením. Dnes jsme si díky naší mediální krajině zvykli, že vše, co se nedá prezentovat dvěma větami na úrovni talk show, je odmítáno a tlučeno kolem uší našich diskusních oponentů.

Každý, kdo chce pochopit skutečnou reorganizaci, potřebuje především velkou dávku představitivosti, protože k tomu se musí nejprve oprostit od omezení dnešních systémů a z nich vyplývajících korzetů myšlení, který může existovat. Nižší nastíněná reorganizace se skládá ze čtyř stavebních kamenů, které jsou bohužel v kontextu dnešních rámcových podmínek příliš často představovány. Tyto stavební kameny jsou však jednotlivě začleněny do dnešního finančního a hospodářského systému a jsou zcela oprávněně označovány za "nerealizovatelné". Každý, kdo se zbaví těchto omezení a osvojí si síťové myšlení, však pochopí, že rozumná

kombinace jednotlivých prvků při skutečné reorganizaci je více než možná. Vede nás k vyššímu vývojovému stupni celého našeho společenského řádu - za hranice maximalizace zisku a mánie růstu.

CÍLOVÁ SITUACE

TRVALÝ CELKOVÝ SYSTÉM

TEKOUCÍ PENÍZE OBECNĚ PROSPĚŠNÉ REDISTRIBUČNĚ NEUTRÁLNÍ	NEPODMÍNĚNÝ ZÁKLADNÍ PŘÍJEM ODDĚLENÍ PŘÍJMU OD PRÁCE
SOCIÁLNÍ POZEMKOVÉ PRÁVO NÁHRADA PRO OSOBY VYLOUČENÉ Z UŽÍVÁNÍ PŮDY	SVOBODNÁ MÉDIA SNAŽŠÍ PŘÍSTUP K DRAHÝM HROMADNÝM MÉDIÍM PRO VŠECHNY

Cílem plánu B je definovat udržitelný celkový systém a skutečně jej zavést. Skládá se ze základních kamenů, jako jsou tekoucí peníze, sociální práva na půdu, nepodmíněný základní příjem a svobodný tisk.

Plán B se skládá z těchto čtyř základních prvků, které by v našem současném systému nefungovaly samostatně, ale v rámci skutečné reorganizace by fungovaly společně.

Vysvětlovat k tomu potřebné hlubší souvislosti v několika větech moderátorce talk show nebo herečce kancléřce je samozřejmě marné, a proto nás navzdory dotazům nevidí v odpovídajících formátech pořadů. Základním předpokladem seriózní diskuse je určitá úroveň vzájemné konstruktivní interakce a ochota zapojit se do širších myšlenkových směrů. Kromě toho samozřejmě není vhodné oslovovat "představitel" starého systému, zatímco ti, kteří o něm rozhodují, nejsou debatě vůbec přítomni.

Když jsme oznámili termín Plán B, první otázka, kterou jsme v mnoha reakcích dostali, byla, co je vlastně Plán A? Plán A je z pohledu dnešních politických aktérů a s nimi spojených publikovaných názorů "bez alternativy". Zahrnuje tedy vše, co se v současné době děje a bude dít. To je matematicky jisté a vyplývá to přímo z pochopení exponenciální funkce a její implementace v našem finančním systému. Každý, kdo umí tuto funkci nejen vypočítat, ale kdo skutečně pochopil její důsledky, tj. dokáže získané poznatky aplikovat na svá každodenní pozorování, ví, že ekonomický systém, v němž je zabudována exponenciální funkce, nemůže fungovat udržitelně.

Z čistě technického hlediska plán A dávno selhal. Prodloužení, ve kterém se nyní nacházíme, se odehrálo na úkor právního státu. A čím déle to bude pokračovat, tím více budeme muset zvyšovat porušování zákona a represivní opatření, a to rovněž exponenciálním tempem. Pokračování plánu A nevyhnutelně a systémově vede k fázi fašismu, což je podle definice situace, kdy banky, korporace, média a politici společně utlačují lidi.

Plán B je alternativa, která může být uvedena v platnost okamžitě dnes, aby se pokojně a spořádaně přešlo od starého systému k novému. Může však také vstoupit v platnost pouze tehdy, když stávající systém po fázi fašismu selže. Čím dříve dojde k přechodu, tím dříve se životní podmínky všech lidí, kteří trpí stávajícím systémem, výrazně zlepší. Doufáme, že nedojde k tomu, že by policisté a vojáci museli střílet na jiné lidi, protože k tomu již byly vytvořeny podmínky podle Lisabonské smlouvy. Ušetřeme si tuto zbytečnou závěrečnou fázi!

2.1 Tekoucí peníze

Protože mechanismus přerozdělování od pilných po bohaté, který vyplývá pouze z měnového systému, je dnes již dostatečně znám, chtěli bychom přirozeně sdělit naše oblíbené řešení spravedlivého měnového řádu. Říkáme tomu "tekoucí peníze". Tento peněžní systém je především neziskový a neutrální vůči přerozdělování. To je zajištěno tím, že místo úroku existuje další jistota oběhu v podobě tekoucích peněz. Výnosy z provozu tohoto systému pak plynou široké veřejnosti, čímž ji zbavují daní a zároveň umožňují nepodmíněný základní příjem, o němž se podrobněji zmíníme v kapitole 2.3.

Privatizace práva vytvářet peníze spolu s úrokovým zatížením celé peněžní zásoby v oběhu je hlavní příčinou naší současné situace. Neuvěřitelné privilegium soukromých institucí, které mohou samy vyrábět peníze a půjčovat je na úrok, končí s penězi v oběhu. Monopol na tvorbu peněz je socializován a peněžní zásoba v oběhu je zbavena úrokového zatížení. Za tímto účelem je neziskové centrální bance, která je oddaná občanům, svěřena měnová suverenita.

Odpůrci tohoto práva na tvorbu peněz veřejnou institucí často vznášejí námitku, že by to znamenalo inflaci, kdyby "vlády" najednou dostaly moc nad tiskařskými stroji, protože, jak víme, "stát" s penězi zacházet nemůže. Na tomto místě je třeba namítnout: "Nemáme už inflaci v rámci soukromé bankovní moci?" Nemluvíme ani o tom, že bychom měli svěřit měnovou suverenitu do rukou těch, kteří jsou nyní tvůrci politiky. Pro tento zodpovědný úkol jsou potřeba jiní lidé, a to ti, kteří se ve stranických aparátech neprosadili díky negativní selekci, ale kteří o věci něco vědí a navíc mají určité charakterové základy, které bohužel u našich vrcholných politiků díky selekci nenajdeme.

Důležitým předpokladem pro zpracování tématu tekoucích peněz je proto přesné určení používaných pojmů, aby čistě používání slovní zásoby neumožňovalo dvojznačnosti. Moc peněz nesmí být v soukromých rukou, ale ani v rukou vlád. Patří

výhradně do rukou lidu, tedy skutečného státu, který nelze zaměňovat s vládou. Německá Bundesbanka může v tomto ohledu sloužit jako vzor, i když kvůli dolarové rezervní měně nemohla jednat skutečně svobodně. Mimochodem, bylo by nesprávné tvrdit, že stát je zásadně neschopný zacházet s penězi. Správné je, že političtí aktéři, kteří jsou v dnešních podmínkách zaměstnání, nepochopili měnový systém, zatímco s jejich podporou je stát nucen se hyperzadlužovat.

Nezisková, veřejná centrální banka musí jednoznačně zastupovat zájmy občanů státu, a nikoliv zájmy privilegovaného, soukromého bankovního systému.

Důsledkem garance oběhu je, že peníze zůstávají v neustálém oběhu i bez úroku. Poplatku za oběh se můžete snadno vyhnout, pokud budete své peníze držet v oběhu, tj. půjčovat je dál. Poplatek, podobně jako parkovné, je splatný pouze tehdy, pokud někdo brání toku peněz tím, že zadržuje velké částky z reálné ekonomiky. Tato přeměna úroku na poplatek za oběh je rozhodujícím základem všech udržitelných finančních systémů - bez ohledu na provedení různých detailů, protože přináší osvobození od zhoubné exponenciální funkce, která je výsledkem tvorby úročených dluhových peněz. Jakmile výnosy z fungování peněžního systému neplynou do soukromého peněžního monopolu, ale do široké veřejnosti, objeví se dnes téměř nepředstavitelné možnosti financování veřejných úkolů.

Na otázku, kdo bude ještě půjčovat své peníze, když už za ně nedostane úrok, je snadné odpovědět. Úvahou při půjčování peněz je zachování peněz. Výsledkem je zcela nový bankovní systém, který již neprodukuje peníze, ale zprostředkovává existující kapitál jako úvěr v rámci nového typu služby. Namísto vysokých úrokových sazeb z půjček by pak dlužníci museli platit pouze všechny poplatky za oběh "vlastníků peněz" nebo jejich část. Za této podmínky se věřitel a dlužník setkávají na úrovni očí, protože nyní mají oba skutečný zájem na uzavření smlouvy o půjčce. Pak se najednou začne realizovat neuvěřitelné množství smysluplných inovací, které ve stávajícím systému často ztroskotají na odepřeném úvěru.

V případě speciálních vynálezů, které zvyšují prosperitu společnosti, pak může stát sám poskytovat půjčky inovativním podnikatelům tím, že pro ně vyrobí peníze. Námitka inflace je zde také snadno vyvratitelná, protože tu máme i ve stávajícím systému, protože banky při poskytování úvěrů také produkují nové "peníze". Dnes však společnost za takovou peněžní devalvaci nic nedostává. Pokud však stát převezme tuto výsadu do svých rukou, pak je rozhodující výhodou, že lidé za ni již nemusí platit daně, když stát (tj. my všichni!) investuje do projektů, které slouží obecnému blahu.

Ve stávajícím systému si stát musí půjčovat čerstvě vyrobené úvěrové peníze od bank a platit za ně stále vyšší úroky, pokud chce investovat například do výzkumu, vzdělávání a infrastruktury. Od těchto dodatečných nákladů se lze jednoduše oprostit. Za cenu za tyto výdobytky lze považovat malou, vypočtenou inflaci (která není vyšší než dnešní!) a "vybírat" ji místo daní. Majitelé peněz tento druh daně rádi snesou, protože na rozdíl od dneška neslouží k přesunu financí od pracovitých k

bohatým, ale zvyšuje prosperitu všech.

Dalším efektem proudících peněz pak budou i vynálezy, které nás masivně zbaví práce, které se v současném systému všichni stále bojí. Více o tom v kapitole o nepodmíněném základním příjmu, který je možný a dokonce nutný pouze v kombinaci s tímto peněžním systémem.

Veřejná centrální banka s monopolem na tvorbu peněz mění rámcové podmínky tak masivně, že mnozí dnešní ekonomové a bankéři nechápou naše pojmy. Příliš dlouho přemýšleli v rámci převládajícího systému. Většina zástupců bank ani neví, že jejich instituce má k dispozici základ pro úvěr ve výši 100 000 eur s pouhými úsporami klientů ve výši 1 000 eur. Úroky z takto vytvořených peněz ve formě dluhu pak plynou kapitálu-danistokratům a dlužník si je musí vydělat prací. Na druhou stranu se s přitékajícími penězi tyto úroky ušetří, čímž veřejnost ušetří tolik prostředků, že kromě financování nepodmíněného základního příjmu lze dokonce upustit od všech daní.

Proti bezúročným penězům existují i další námitky a záminky, ale ty jsou zřejmé, pokud se člověk při troše dobré vůle pokusí sebrat trochu představitosti a pochopit tento peněžní systém založený na myšlenkách Silvia Gesella.

Vezměme si například obavu, že by všichni účastníci trhu mohli utéct do zlata, aby unikli poplatku za oběh. Mohou tak učinit, protože tržní cena těchto hmotných aktiv nehraje ve fungování měnového systému jako součásti infrastruktury ekonomiky žádnou roli. Rozhodující je, že peníze jako právní institut v podobě zákonného platidla přesto, a tím spíše, zůstávají v oběhu, tj. pokračují v toku.

Otázka "Kdo půjčí státu peníze, když za ně nedostane žádný úrok? Nikdo, a tak to má být! Stát již nedluží, takže tato otázka vůbec nepřichází v úvahu.

Jediné, co zůstává, je nebezpečí, že do půdy budou spekulativně investovány vysoké částky, což by mohlo zvýšit cenu tohoto omezeného zdroje, který je všem lidem stejně dostupný, do nedostupné výše. Pokud by byly tekoucí peníze zavedeny izolovaně za dnešních rámcových podmínek, pak by toto nebezpečí skutečně existovalo. Na tomto místě je však třeba ještě zdůraznit, že vlastní reorganizace zahrnuje čtyři stavební bloky, které jsou vzájemně koordinovány. Tento problém se řeší současným zavedením sociálního zákona o půdě.

2.2 Sociální pozemkové právo

Úplná obnova stávajícího římského pozemkového práva, po které voláme, je velmi citlivou záležitostí, protože někteří lidé si to okamžitě chtějí vyložit tak, že jsou zbaveni svého "majetku". Je důležité si uvědomit, že za stávajícího systému neexistuje země bez dluhů, i když se to lidem snaží zamlčet. Pokud člověk delší dobu neplatí daně z půdy, nevyhnutelně přijde čas, kdy mu bude půda nuceně

vyvlastněna. Tento druh pozemkové daně je zřejmě přijímán jako "Bohem daný".

Sociální zákon o půdě také stanoví jakousi "daň z půdy". Tato částka však nemá být rozdělována směrem nahoru prostřednictvím zúročeného peněžního systému, jak je tomu dnes, ale má plynout jako kompenzace těm lidem, kteří pozemek nevyužívají.

U každého pozemku lze vypočítat jeho výnosovou hodnotu. Pokud se však půda nevyužívá, je bezcenná. Ti účastníci dnešního finančního systému, kteří dostávají každoročně tak velké finanční toky v podobě úrokových příjmů, že jen stěží stíhají tyto masy peněz utrácet, rádi investují tyto trvalé přítoky do reálných aktiv, tj. kupují půdu, i když pak leží ladem. Tito lidé se také rádi zaregistrují jako "zemědělci", aby například prostřednictvím lobbistické agentury známé jako "Komise EU" mohli dostávat prémie za vynětí těchto pozemků z produkce. V rámci našeho integrovaného celkového řešení automaticky skončí i tyto proradné hry.

V knize "Der Währungs-Countdown" (Andreas Popp) jsou tyto vzájemné vztahy přesvědčivě osvětleny a srozumitelně zpracovány v souvislostech. Především je však popsáno i řešení ve stávajícím systému, protože poplatek za užívání pozemku jako kompenzace ostatním obyvatelům určitého regionu vyvolává v prvním impulsu předpokládané nebezpečí nespravedlnosti. Vzhledem k tomu, že mnozí tzv. vlastníci již své pozemky zcela nebo zčásti splatili prací nebo dědictvím, těžko budou nyní ochotni platit poplatky nevlastníkům, kteří v tomto ohledu nemají žádné plnění ani právní základ. Proto je důležité, aby tito vlastníci zůstali osvobozeni od poplatků za užívání, dokud teoreticky nedojde ke spotřebování majetkové hodnoty pozemků. Předpokládejme, že někdo má "bezdlužný" pozemek v určité hodnotě, pak je tato částka přidělena jako jakýsi úvěrový zůstatek, který se pomalu snižuje, jak se každoročně odečítají poplatky za užívání. Na druhou stranu člověk již dostává poplatky od jiných uživatelů půdy, kteří nebyli (nebo ještě nejsou) bez dluhů.

Záleží nám na tom, aby se neprováděly bezohledné křivdy, jako jsou ty, které jsou stále(!) nevyřešené, pokud se podíváme například na takzvané nucené vyvlastnění v letech 1946-1949 v sovětské okupační zóně proti právně bezúhonným vlastníkům. Je také nutné nezaměňovat sociální právo na půdu s nájemní smlouvou, která vyprší například po 100 letech a musí se znovu sjednat, protože všichni lidé chtějí jistotu plánování a ta bude.

Jakmile člověk pochopí elementárně důležité souvislosti nového systému pozemkových práv v kontextu skutečné reorganizace, uvědomí si, že tím nikdo nic neztrácí. To platí jak pro "bohaté", tak pro "chudé". V souvislosti s tokem peněz se zastaví pouze další přerozdělování od pilných po bohaté, což znamená vážné zvýšení kvality života všech(!) účastníků ekonomiky.

Nyní je však třeba připustit, že se najdou velké společnosti, které již nebudou držet svou půdu, ale prodají ji, protože se stane nepotřebnou jako předmět spekulace. Domníváme se však, že se s touto "cenou" dá žít, zejména proto, že postiženými nebývají lidé z masa a kostí, ale spíše právnícké osoby, jako jsou akciové společnosti nebo jiné korporace, které se zakládají a nerodí. Těm, kteří namítají, že mnoho

pozemků uvedených na trh by mohlo způsobit prudký pokles cen, je třeba oponovat, že pokles cen nemovitostí vede především k poklesu nájemného pro všechny. Vlastníci nemovitostí se po stovky let podíleli na růstu cen formou nevydělaných spekulativních zisků, a proto lze očekávat, že se jednorázově smíří s určitým poklesem tržní ceny. To je vysvětlitelný příspěvek ke snížení přerozdělování od pracovitých k bohatým, protože pokles cen půdy jako výrobního faktoru vede také k poklesu cen zboží, a tím k větší prosperitě celé společnosti.

V knize "Odpočet měny" jsou podrobněji popsány konkrétní možné procesy, které jsou spravovány prostřednictvím dvou veřejných institucí, úřadu územního plánování a katastru nemovitostí. Zejména v kontextu spravovatelných obcí nebo měst je realizace těchto restrukturalizačních opatření relativně bezproblémová, jakmile lidé pochopí celý koncept.

2.3 Nepodmíněný základní příjem

"Sociální oblast je to, co vytváří práci." Takto nebo podobně se nás snaží zaujmout stranická propaganda svými nízkými předvolebními plakáty. Takové tvrzení naznačuje, že člověk dosáhl největšího štěstí na světě, když může celý den pracovat. Základem tohoto tvrzení je dogma, které nám bylo vštěpováno od útlého dětství: "Chceš-li vydělávat peníze, musíš pracovat!". Člověk by si měl položit otázku, proč jsou lidé, kteří celý život dřou a nikdy se nedostanou ze země, zatímco jiní lidé nikdy nepracovali a mohou si vždy žít v přepychu.

Práce a příjem jsou v publikovaném vyprávění nesprávně neoddělitelně spojeny. Dědicové bohatých rodinných dynastií mají, jak známo, nesrovnatelně lepší šance na bezstarostný život než děti, které se v několikáté generaci musí živit pouze prací. Toto tvrzení není v žádném případě obžalobou dědiců, kteří ze systémových důvodů zcela oprávněně tráví svůj život bez práce. Nicméně v tomto bodě je třeba zkoumat i samotný systém spravedlnosti. Ožírání stávajícího bohatství je legitimní záležitostí. Trvalý tok bohatství od pracujících k "bohatým nezaměstnaným", který dnes díky systému probíhá a je stále silnější, je však něco zcela jiného. To vede k "podmínkám Sao Paola". Na jedné straně vznikly chudinské čtvrti, na druhé straně ghetta bohatých, uzavřená bezpečnostními službami. Pokud se nad tímto systematickým vývojem zamyslíme, dojde i "bohatý člověk" k poznání, že i jeho kvalita života musí být klasifikována jako chudá.

Úspěch pramení z "být hotový". Prostřednictvím úspěchů (duševních i fyzických) se vytváří prosperita a v určitém okamžiku je dosaženo bodu, kdy jsou potřeby lidí z velké části uspokojeny. "Problém" tohoto úspěchu však spočívá v tom, že mnoho pracovních míst již není potřeba. A zatímco plody této práce získávají pouze (ver)vůdci danistokracie, pracující lidé, kteří dosáhli úspěchu, propadají, když je jejich práce hotová. Lidé a stroje vytvářejí zisk. Zisky jsou však jednostranně rozdělovány vlastníkům kapitálu, kteří je investují do technického pokroku, aby pak lidi, kteří úspěch umožnili, vyhodili na ulici. Tato nespravedlnost je jednoduchá a

pochoitelná, i když převrací naše paradigmata naruby.

Lidé nechtějí v první řadě práci, ale příjem. Ze strachu z nezaměstnanosti se proto nyní vytváří nesmírně mnoho "pracovních míst s příjmem", která nemají žádný smysl - právě naopak. V novém systému lze jednoduše zrušit destruktivní pracovní místa, protože v něm je zachováno právo dotyčných lidí podílet se na prosperitě společnosti, i když se jejich práce stane nepotřebnou. Jen si vzpomeňte na mnoho lidí v daňové správě, auditu, finančním průmyslu atd., kteří ve skutečnosti jen špiní nesmyslné papíry. Ale také například nemocenský průmysl, který se musí(!) soustředit především na to, aby lidé byli dlouhodobě nemocní, aby byla práce tohoto odvětví nenahraditelná. V tomto seznamu by se dalo libovolně pokračovat.

S trochou představivosti je pak rychle jasné, že je možné dosáhnout většího blahobytu a zároveň podstatně méně práce pro všechny.

Součástí reorganizace je nepodmíněný základní příjem, který není zamýšlen jako sociální dávka. Je to kolektivní nárok na hodnoty, které vytvořily předchozí generace a na nichž by se měli podílet všichni.

Cílem ekonomické činnosti by mělo být osvobození od práce!

Nyní se samozřejmě často objevuje námitka, že nepodmíněný základní příjem by nebyl vůbec finančně únosný. Samozřejmě, že by nemohl být financován v eurech, ale mohl by být financován v úplně jiném měnovém systému! Náš současný měnový systém má za úkol financovat gigantický transfer od pracovitých k bohatým, který probíhá trvale mimo veškeré úvahy o daňové politice. To samozřejmě neponechává žádný prostor pro nepodmíněný základní příjem. Na začátku jsme spočítali, že domácnost bez majetku, který by stál za zmínku, by musela do úrokového systému odvádět 10 000 eur ročně. Již vypnutí tohoto mechanismu drasticky sníží výši požadovaného nepodmíněného základního příjmu, protože každá domácnost bude nejprve zbavena těchto trvalých obrovských plateb. Zbytek financí pak snadno zajistí možnosti, které se díky přitékajícím penězům otevírají.

Další námitkou je, že pak už nikdo nebude chtít pracovat. Nemluvíme však o nepodmíněném nejvyšším příjmu! Říká se mu základní příjem a jeho výše bude taková, že už nikdo nebude nucen pracovat. Ti, kteří přestali pracovat vnitřně, mohou totéž udělat i navenek. Zejména matky, které plní pravděpodobně nejdůležitější úkol ve společnosti, pak mohou, pokud chtějí, zůstat s dětmi, čímž by zejména tyto osoby s vysokými výsledky měly z našeho pohledu získat další výhodu. V naší společnosti potřebuje matka nejvyšší uznání, které jí může být i tak uděleno. Ale zpět k námitce, že by nikdo nepracoval, kdyby dostával základní příjem. Lidé jsou od přírody ambiciózní a budou chtít dosáhnout více, i když nemusí.

Průzkumy potvrzují, že většina lidí by nadále pracovala. Pokud zmizí dnešní existenční obavy, prudce vzroste i kreativita lidí.

Na otázku "A kdo pak bude dělat tu těžkou práci?" je snadné odpovědět. Tato

pracovní místa pak budou lépe placená a získají prestiž, kterou si zaslouží. Není vůbec pochopitelné, že by například zdravotní sestra nebo inženýr měli vydělávat méně a mít menší prestiž než někdo, kdo sedí ve skleněném paláci a obohacuje se na úkor svých bližních pomocí lží a podvodů.

To, co může v dnešních rámcových podmínkách znít idealisticky, může být ve skutečnosti realizováno při skutečné reorganizaci. Stačí jen opustit vyjeté koleje a nepředstavovat si stavební kameny udržitelného celkového systému, které jsme zmínili, izolovaně v dnešních rámcových podmínkách. K plnému pochopení těchto celkových vzájemných vztahů je zapotřebí velké představivosti.

Ve spojení s plynoucími penězi a sociálními právy na půdu lze nepodmíněný základní příjem prezentovat také uvolněným a udržitelným způsobem. Tímto způsobem může být konečně realizováno právo člověka na vlastnictví, které zajišťuje přiměřenou účast každého člověka na celkovém bohatství, které lidé vydělávají.

2.4 Svobodný tisk

Na první pohled se může zdát, že zavedení nezávislého tisku má jen málo společného s udržitelným hospodářským a finančním systémem. Je však pro ni nezbytným základem. Jestliže svrchovanost názoru náleží těm, kdo mají nejvíce kapitálu, pak se jejich zájem na nezaslouženém přílivu kapitálu opět prosadí pomocí tohoto mocenského nástroje. Pro trvalé zajištění bezúročného měnového systému je **rozdělení moci mezi média a kapitál** ještě důležitější než rozdělení tří státních mocí.

Naší společnosti se po staletí nedařilo vytvořit něco jako nezávislý tisk. Mediální moc, a tím i suverenita názorů se soustředí v několika málo rukou, které disponují potřebnými miliardami.

Předpokládaným zájmem kapitálu je samozřejmě prosadit úročený peněžní systém, který umožní několika lidem žít bez práce a s nezměrným požitkem z úroků. Nevyhnutelným důsledkem těchto snah je však prohlubování propasti mezi bohatými a těžce pracujícími, opakované válčení lidstva a bezuzdné vykořisťování naší planety, které je důsledkem zabudované mánie růstu.

Tato obrovská zkreslení způsobená tím, že gigantický mocenský aparát hromadných sdělovacích prostředků je v rukou kapitálu, jednoznačně splňuje všechny podmínky pro uplatnění článku 14 odst. 2 základního zákona: "Vlastnictví zavazuje. Jeho použití musí zároveň sloužit obecnému blahu." Odstavec 3 dále stanoví, že vyvlastnění je přípustné, pokud je nezbytné pro obecné blaho. Podmínkou je přiměřená náhrada, která se stanoví na základě spravedlivého zvážení zájmů veřejnosti a dotčených osob.

Pro nastolení svobodného tisku je nezbytné uplatňovat tato ustanovení základního zákona a zasahovat do vlastnických práv názorově silných médií v zájmu široké veřejnosti. Toho lze dosáhnout otevřením přístupu alternativních médií k

mechanismu tvorby veřejného mínění - podobně jako Telekom musí zpřístupnit svou síť jiným poskytovatelům nebo jako byly alternativním poskytovatelům zpřístupněny elektrické a železniční sítě.

Tato nutná opatření lze realizovat prostřednictvím jakéhosi "sdílení mediální zátěže", které zavazuje názorotvorná média k tomu, aby uvolnila určitou část svých frekvencí a tištěných ploch pro alternativní média, která jinak selhávají kvůli bariéře vstupu kapitálu. Poprvé v historii se tak mohou prostřednictvím tisku a velkých televizních a rozhlasových stanic šířit i jiné názory než názory vlastníků kapitálu.

Posouzení procenta zdrojů, které musí být zpřístupněny, je navrženo tak, aby automaticky vyplývalo ze stupně rozšíření příslušného média. Jedinečně stanovený, transparentní výpočetní model to automaticky reguluje v závislosti na dosahu příslušného média.

Zvláštní výhoda této matematicky stanovené automatické regulace spočívá v transparentnosti pro všechny zúčastněné strany. Tento postup rovněž vylučuje - na rozdíl od centrálního dohledu nad médii - stranickost a zneužití moci.

Ti, kteří pro to musí poskytnout svou infrastrukturu, za to samozřejmě dostanou kompenzaci. Odškodnění soukromých vlastníků médií se provádí z veřejných prostředků, které poskytuje veřejná centrální banka. Zavedení svobodného tisku tak jde ruku v ruce s ostatními základy skutečné reorganizace a samozřejmě může být financováno pouze v tomto případě. Stejně jako ostatní stavební kameny skutečné reorganizace, ani svobodný tisk proto nesmí být v rámcových podmínkách, které dnes stále převládají, vnímán izolovaně.

Výjimkou z tohoto názoru je samozřejmě veřejnoprávní vysílání, jehož úkolem by vlastně mělo být poskytovat lidem znalosti neutrálním způsobem. Politická kariéra se bude v budoucnu velmi lišit od té dnešní a typ politika, který je v současnosti pod vlivem kapitálu a soukromých masmédií, se stává přestárlým modelem. Kontrola veřejnoprávních médií se tak sama dostane do mnohem objektivnějších rukou.

Udržitelný celkový systém jako skutečná reorganizace

Kombinace těchto čtyř stavebních kamenů vytváří skutečnou reorganizaci, která by nám umožnila zrušit všechny daně, zavést nepodmíněný základní příjem a výrazně zkrátit pracovní dobu.

Z dnešního pohledu mohou tyto cíle znít ambiciózně, možná dokonce idealisticky. Uvážíme-li však, že dnes musí každá domácnost, která nemá žádný významný majetek, v průměru zaplatit ročně asi 10 000 eur na převodech do úrokového systému, je rychle jasné, jak obrovský potenciál se může uvolnit, jakmile se tento tok kapitálu od pracovitých k bohatým zastaví.

Samozřejmě je možné i nadále vybírat daně, pokud mají smysl, aby bylo možné "kontrolovat" určité procesy. Odtud koneckonců pochází pojem "daně". Jejich původním účelem nebylo okrádat, ale kontrolovat, aby se například podporovalo chování, které je prospěšné pro společnost a přírodu, a zároveň se zdanilo chování

destruktivní.

Ti, kteří stále vznášejí námitku, že zrušení všech daní by připravilo o práci mnoho daňových poradců a úředníků, by se měli znovu podrobně podívat na čtyři základní kameny udržitelného celkového systému, zejména na nepodmíněný základní příjem. Pak si můžeme dovolit nadále platit všechny daňové poradce a daňové úředníky, jakož i všechny ostatní lidi, kteří se dnes musí zabývat nesmyslnou správou zbytečného daňového systému, přinejmenším na stejné úrovni jako dosud. I kdybychom všechny tyto lidi poslali na placenou trvalou dovolenou, množství zboží a služeb, které naše národní hospodářství vyprodukuje, se nesníží, naopak, dokonce se zvýší, protože produktivní část obyvatelstva se odstraněním zbytečných formalit také odreaguje a nebude již bránit ve své skutečné práci.

Lidé, kteří pracují produktivně, již poskytují neproduktivní (ale stále tvrdě pracující!) části společnosti zboží a služby. A ti, kteří musí každý den vyplňovat nesmyslné formuláře, si svou zbytečnou práci většinou stejně neužijí. Ti si pak mohou ve svém volném čase vyzkoušet produktivní práci - pokud nutně potřebují zaměstnání - a odlehčit tak skutečně pracujícím lidem, kteří v nových rámcových podmínkách uvítají, když jim někdo práci sebere z rukou.

Skutečná reorganizace poprvé v historii zcela nově definuje nezaměstnanost, a to nikoli jako katastrofu, ale jako úspěch, o který všichni usilujeme. Méně práce a více blahobytu, konec mánie růstu a život v harmonii s bližními a naší omezenou planetou jsou reálnou alternativou pro věk po kapitalismu, který lze v aktuálním uspořádání nazvat také věkem humanismu.

3. Cesta k cíli

3.1 Základy

Udržitelné ekonomické a finanční systémy lze v literatuře a na internetu nalézt ve stěží zvládnutelném množství. Denně se na nás také obracejí lidé, kteří nám chtějí představit ještě inovativnější nápady. O udržitelné modely pro budoucnost však není nouze. Máme nedostatek konkrétních možností, jak jednat, které lze využít k uskutečnění lepšího modelu. V knihovnách je dost teorií, na které se práší, a my nepovažujeme za svůj úkol přidávat do archivu další dílo.

Nyní je čas jednat! Jde o realistickou cestu, která spojuje současný stav s požadovaným cílem. Časové okno blízkého se kolapsu současného finančního systému je úzké a existuje velké nebezpečí, že stejné mocenské struktury poté jednoduše provedou nový start se stejným systémem, po kterém by vykořisťování lidí a země pokračovalo po další generace.

Při přípravě plánu B pro nás proto bylo obzvláště důležité začlenit důležitý aspekt implementace. Plán B zahrnuje kromě celkového udržitelného systému také konkrétní opatření, tj. cestu k cíli. Nyní uděláme rozhodující krok a začneme.

Samořejmě se zde neobracíme na politické subjekty, ani se neucházíme o jejich přízeň, i když tento pokus musíme učinit pro forma jako první krok, abychom dodrželi ustanovení základního zákona.

Dva nejdůležitější základy pro to, aby celkový udržitelný systém nezůstal jen teorií, ale stal se skutečnou reorganizací, jsou zřízení veřejné centrální banky s výhradním právem vytvářet peníze a osvobození od tzv. státního dluhu. V obou případech budeme potřebná opatření iniciovat sami.

V rámci toku peněz bude monopol na tvorbu peněz převeden na tuto veřejnou centrální banku. Úvěrová tvorba peněz komerčními bankami pak již nebude možná, takže úkol bank se opět soustředí na zprostředkování poptávky po kapitálu a nabídky kapitálu. Pak se zastaví stále rychleji rostoucí státní dluh, který je výsledkem dnešní tvorby peněz bankami.

Během toho bude splacen i předlužený státní dluh. V zásadě existují tři možnosti.

Metodou, kterou stále navrhují političtí aktéři, je splácení státního dluhu. Je však těžké si představit odvetu, s jakou by stát mohl vzít daňovým poplatníkům dva biliony eur a následně tyto peníze převést bankám a bohatým lidem, jejichž pohledávky jsou z velké části výsledkem nemorálního systému složených úroků. Kromě toho je však tato metoda vyloučena už jen proto, že je matematicky a finančně nemožná. Vzhledem k tomu, že všechny peníze, které byly v předchozím systému k dispozici, vznikly ve formě dluhu, i pokus o jeho splacení by způsobil náhlé snížení peněžní zásoby. Ekonomika by se kvůli nedostatku směnného prostředku zastavila a výsledkem by bylo zbytečné utrpení.

Jelikož je tedy splácení vyloučeno, vyvstává otázka zrušení státního dluhu, což znamená státní bankrot. Státní bankrot není zdaleka tak dramatický, jak se dnes

prezentuje, záleží jen na tom, jak je navržen. Všechny státy, které v historii zbankrotovaly (některé z nich několikrát), jsou na mapě i dnes. Zrušení státního dluhu vede k těžkostem a bídě jen tehdy, když se na to jde špatně. Zboží a služeb je dostatek. Fyzické hospodářství není při použití správné metody vůbec ovlivněno platební neschopností státu.

Splacení státního dluhu je tedy nemožné a jeho zrušení nesprávným způsobem by vedlo ke zbytečnému ohrožení veřejného pořádku a naší prosperity. Proto nyní přirozeně vyvstává otázka, jaká je správná metoda, která zohlední zájmy všech zúčastněných stran, zachová mír a pořádek a fungování hmotného hospodářství.

Tento způsob elegantně kontrolovaného státního dluhu, který zbavuje lidi dluhů, ale nevyvlastňuje je, spočívá v přeměně státních dluhopisů na zákonné platidlo a zároveň v odstranění povinnosti platit úroky. Jinými slovy, ten, kdo dnes investoval své úspory do státních dluhopisů, neodchází na rozdíl od nekontrolovaného státního bankrotu s prázdnou, ale touto konverzí získává kreditní zůstatek ve stejné výši. Nebo jinak řečeno: tímto způsobem vzniká peněžní ekvivalent státního dluhopisu.

V tomto okamžiku se samozřejmě okamžitě spustí inflační reflex u příslušně podmíněných zástupců systému. Z matematického hlediska je však nevyhnutelné, že pokračování stávajícího měnového systému povede k mnohem vyšší inflaci. V současné době množství peněz a dluhů exponenciálně roste. Proto se musí stále více vzdalovat od reálného hospodářského produktu, který nemůže dlouhodobě exponenciálně růst. Přeměna státních dluhopisů na úvěry by skutečně vedla k rozšíření nabídky peněz. To by se však stalo jednou provždy, zatímco inflace v převládajícím finančním systému musí teoreticky pokračovat donekonečna.

Inflační efekt tak bude v dlouhodobém horizontu výrazně nižší, než kdyby pokračoval stávající systém. Otázkou zůstává krátkodobý dopad na spotřebitelské ceny. Zde je třeba poznamenat, že peníze investované do státních dluhopisů jen proto, že jsou přeměněny na úvěr, neproudí náhle na trh s dopadem na poptávku. Tento kapitál představují úspory, které nejsou určeny ke krátkodobé spotřebě, ale k preventivním účelům.

Zbývá dodat, že tímto způsobem se na aktiva nepřeměňuje celý státní dluh, ale pouze ta jeho část, která je skutečně kryta úsporami. Státní dluh, který vznikl výhradně vytvořením zárovných peněz komerčními bankami, stejně nikdy nebyl určen ke splacení, ale od počátku sloužil pouze k vytahování peněz na úroky z kapes daňových poplatníků. Tuto část státního dluhu, která nemá žádný reálný základ, lze zrušit bez náhrady a bez jakéhokoli dopadu na lidi nebo reálnou ekonomiku.

Tento způsob odpuštění státního dluhu pochází od Gottfrieda Federa (1883-1941), který k němu vyzval již v roce 1919 ve svém "Manifestu za zrušení otroctví úroků". Feder bohužel přispěl i k tehdejšímu vzestupu NSDAP, a proto si dnes mnozí mylně spojují zlomení otroctví úroku s nacistickým režimem nastoleným v roce 1933, který však následně bojoval proti Federově kritice úroku stejně jako kapitalisticky vedené

demokracie a bojuje s ní dodnes.

Zavedení veřejné centrální banky s monopolem na tvorbu peněz a oddlužení státu jsou hlavními předpoklady pro přechod ke skutečné reorganizaci. Nyní přejdeme ke konkrétním opatřením, kterými položíme tyto základy a zavedeme čtyři složky celkového udržitelného systému.

3.2 Realizace

Žádnému politickému aktérovi neklademe žádné požadavky. Bylo by například pošetilé oslovit herce, který hraje lékaře v televizním seriálu, a požádat ho o skutečnou transplantaci srdce, i když by s tím herec mohl souhlasit. Každý, kdo si plete herce s rolí, kterou hraje, bude nejspíš Angelu Merkelovou oslovovat Frau Bundeskanzlerin a očekávat, že vytáhne vůz z bláta. To nemůže udělat a není to její úkol. K tomu jí chybí - jako každému jinému politickému aktérovi - kompetence ve všech ohledech, tj. jak kompetence odborné, tak kompetence rozhodovací.

Nežádáme žádnou z dnešních loutek danistokracie, aby něco dělala, děláme to sami. Nicméně jako první krok, abychom vyhověli požadavkům základního zákona, předložíme politickým aktérům rozhodnutí, které ukáže, zda jsou naše analýzy správné. Je možné, že se mýlíme. Možná vůbec nemáme danistokracii, ale skvěle fungující "demokracii", a poslanci jen čekají, až se konečně objeví koncept, jako je ten náš, aby s ním pak mohli mávat stejně rychle, jako v současnosti mávají s každou "bezalternativní" záchranou na úkor pracujícího lidu.

Podle čl. 20 odst. 2 základního zákona musí státní moc vycházet z lidu. Naproti tomu dnes existuje finanční systém, z něhož téměř všichni lidé nemají žádný prospěch. Pokud jsou od lidí násilně vyžadovány "bezalternativní" záchranné balíčky, pak státní moc nepochází od lidí. To je již v rozporu s ustanoveními základního zákona.

Nyní vyvstává otázka, co by se stalo, kdyby byl nový finanční systém, který prokazatelně slouží lidem, předložen ve Spolkovém sněmu formou zákona. Tento krok může mít předvídatelný výsledek, ale další kroky vyžadují, aby byl vyzkoušen.

V současné době tedy přetváříme základy a opatření k provedení skutečné reorganizace v návrhy zákonů a následně je prosazujeme ve Spolkovém sněmu stejným způsobem, jakým to dnes neustále dělají lobbisté finančního systému. Náš institut samozřejmě nepostrádá potřebné kontakty na poslance. Vstoupíme tedy do role lobbistů. Rozdíl oproti obvyklým lobbistům finančního systému je samozřejmě v tom, že se můžeme právem nazývat lobby lidu, protože až skutečná reorganizace vstoupí v platnost, budou z ní mít prospěch všichni lidé.

"Lidé jako lobbisté?" Nic podobného se v historii SRN ještě nestalo. V tuto chvíli bychom však chtěli naděje zbrzdit. My sami považujeme představu, že by se parlament mohl připojit k lidu, za iluzorní. Nevěříme lidem, kteří si dnes hrají na vládu, že by tímto způsobem převzali moc. Proto samozřejmě vážně neočekáváme,

že naše návrhy zákonů projdou tak rychle a bez kontroly jako vyvlastňovací opatření předložená finanční mocí vůči německému lidu. Pokud ano, pak jsme se v tomto ohledu naštěstí mylili. To nás dále netrápí, naopak, cíle by bylo dosaženo dříve, než jsme očekávali, a ušetřili bychom si další kroky.

Po neúspěchu tohoto dobře míněného pokusu fronty přirozeně poněkud přitvrdí a s nimi i opatření. Podle článku 146 Základního zákona "tento Základní zákon [...] pozbývá platnosti dnem, kdy vstoupí v platnost ústava, o níž svobodně rozhodl německý lid". Právní ustanovení pro provádění takového rozhodnutí zatím nejsou k dispozici, ale pracujeme na nich stejným způsobem, jak bylo uvedeno výše, stejně jako na návrhu ústavy, který bude následně zapotřebí.

Pokud i tyto pokusy selžou, což bohužel musíme vzhledem k neexistujícímu oddělení moci mezi kapitálem, médii a politikou předpokládat, pak nezůstává než sledovat rozpad stávajícího systému. Systém složeného úročení by dovedl svůj ničivý účinek do extrému. Exponenciálně rostoucí úroky a daňové platby lze teoreticky vymáhat, dokud nepřekročí lineárně rostoucí hrubý domácí produkt, což je matematicky nevyhnutelné vzhledem k funkci složeného úročení. To by však byl také nejzazší časový okamžik pro naprogramovaný konec tohoto systému.

Dokud však nebude tohoto cíle dosaženo, bude muset stále silnější mocenský aparát bank, korporací, médií a jim sloužících politiků a "státních úředníků" uplatňovat stále silnější represivní opatření proti lidem. Lisabonská smlouva v nás již nyní vyvolává obavy z nejhorsího. Tomu říkáme fáze fašismu. To jde ruku v ruce s

likvidací ústavního pořádku, která pak bude pokračovat (ještě silněji než dosud). Vzhledem k tomuto nevyhnutelnému vývoji jsou ústavní ochrana a všichni ostatní "veřejní činitelé" povoláni sloužit skutečnému státu, tj. všem lidem, a ne již tomuto scestnému finančnímu systému a jeho agregátům. Jejich povinností je zabránit likvidaci ústavního pořádku, která je v současné době prosazována z Bruselu, Berlína a Karlsruhe.

Nedoufáme, že bychom ještě museli projít fází fašismu. Vzhledem k předloženým skutečnostem je však bohužel přesně taková naše prognóza. Proto jsme již vypracovali nezbytná opatření i pro tuto fázi.

Podle čl. 20 odst. 4 Základního zákona "proti každému, kdo se chystá odstranit tento [ústavní] řád, mají všichni Němci právo klást odpor, pokud není možný jiný prostředek nápravy".

Nyní jsme popsali tento předepsaný "jiný lék". Jeho realizaci jsme již zahájili. Pokud tato opatření selžou, zbývá v zásadě jediná otázka, zda revoluce všech lidí proti systému, který je utlačuje, bude násilná, nebo mírová.

Továrna na znalosti samozřejmě jednoznačně podporuje mírovou variantu. Způsob odporu však musí být dobře promyšlený a musí brát v úvahu, že většiny jsou kvůli nedostatečné podpoře médií iluzorní. Potřebujeme tedy způsob, kdy stačí, když se zapojí jen pět až deset procent lidí. To je reálný potenciál, kterého lze dosáhnout navzdory daným okolnostem. Kdyby existoval svobodný tisk, bylo by možné založit stranu a pokusit se o smysluplnou změnu prostřednictvím voleb, ale tato cesta je bohužel zablokována.

V tomto bodě se přirozeně nabízí otázka, co může každý jednotlivec konkrétně udělat dnes. Podrobněji je toto téma vysvětleno na www.wissensmanufaktur.net/steuerboykott (Rico Albrecht), kde jsou neúprosně a obecně srozumitelně zpracovány zejména metody aktivní a pasivní rezistence.

Perspektiva

Exponenciální funkce může mít i pozitivní účinek, a to když stále více lidí pochopí uvedené souvislosti a postaví se za změnu. Ještě stále je pár lidí, kteří se pomalu probouzejí, ale je jich stále více a tento proces se ubírá pouze jedním směrem. Pokud se nyní v této důležité časové etapě nerozdělíme a nezabředneme do detailů jednotlivých modelů řešení, pak máme velkou šanci, že současný systém nebude na této historické křižovatce znovu nastartován. Je to na nás, Danistokratech. Pojdme se tedy postavit jeden za druhého a společně toto šílenství zastavit! Je v našich rukou, abychom určili směr skutečného přeuspořádání v nadcházejícím krachu.

Naši potomci nám za to poděkují.

Andreas Popp a Rico Albrecht, listopad 2011